

LIBRIS

We know
books

LUPUȘORUL VINCENT

AVENTURI ÎN MILOCUL ORAȘULUI

CAPITOLUL 1

CUM A VENIT PE LUME LUPUȘORUL

Povestea lui Vincent și a Spumiței începe fără Spumița. De fapt, și fără Vincent, pentru că el nu a venit încă pe lume.

În fine.

Tocmai de aceea suntem într-o pădure.

Suntem într-o pădure extraordinar de îndepărtată.

În această pădure extraordinar de îndepărtată este iarnă tot anul. O iarnă care pătrunde în oase. În pădurea aceasta nu sunt nici flori, nici soare, nici căldură. Până și luminii îi este prea frig în pădure, și de aceea se numește Pădurea Întunecoasă.

În Pădurea Întunecoasă suflă un vânt înghețat. Urlă și bolborosește și aduce nori din fulgi de zăpadă care se rotesc amețitor.

șuieră printre
brazii falnici
și încovoiaie
ramurile
încărcate de
zăpadă. Fâșșș,
fâșșș – uneori
se scutură,
alteori cade în
grămezi mai mari,
drept... în capul
lui tata-lup.

— Au! scheaună
tata-lup și-și trece labele din
față prin blana lăptoasă.

Apoi își dă zăpada din ochi, se
scutură și aruncă o privire încruntată brazilor.
Chiar trebuie să-l supere și ei? De parcă n-ar fi
deja suficient de nervos! În fond, se învârte în
jurul trunchiului de brad de câteva ore. Deja a
săpat un șanț.

Dar de ce face asta tata-lup?
De nerăbdare.
Și din entuziasm.

Pentru că, în
bârlogul lor, se află
soția lui, mama-lup,
care urmează să aibă
un pui. Sau doi, sau
trei, nu se va ști decât
după ce apar...

Dar de ce
durează atât?

Tata-lup schimbă
direcția de mers. În jurul
botului îi atârnă țurțurași de
gheață. În timp ce străbate din nou
șanțul, trecând prin fața bârlogului,
se oprește brusc.

— Vrei să intru să te ajut? strigă el. Să te țin
de o lăbuță, sau...?

Tata-lup a întrebat deja același lucru de o
sută de ori. De fiecare dată, a primit ca răspuns
un scheunat.

De data asta, mama-lup strigă:

— Păstrează distanța!

Așa că tata-lup își reîncepe traseul.

— Dacă aș ști care e distanța,
mormăie el pentru sine, apoi se oprește.

Din bot îi iese norișori albi.

— Aici, în Pădurea Întunecoasă, n-am putut niciodată să măsoz distanța. Poate că se măsoară în pași de lup? Sau de iepure? Ori de pasăre! Cred că-i isteț cine știe răspunsul, chicotește tata-lup.

Apoi pornește iar prin șanț. Se gândește și, din când în când, pufnește.

Dintr-odată, gândurile îi sunt întrerupte de un mârâit ușor. Să fie stomacul lui?

— Hm, murmură el, înghițind în sec. Se prea poate. Mi-e o foame de lup!

Apoi aude din nou zgomotul. Nu, stai așa, nu e stomacul lui. Zgomotele ciudate vin... vin din bârlog!

Dintr-un salt, tata-lup iese din șanțul săpat în zăpadă și aleargă spre ușă. Își ține respirația și ciulește urechile.

— Ura, gata, am reușit, iuhu! o aude pe mama-lup scheunând bucuroasă, iar tata-lup vrea să scoată un urlet prelung de fericire.

— *Hâc*, face el, în schimb, pentru că, dacă-i entuziasmat, îl apucă sughițul. Pot să – *hâc* – intru acum – *hâc* – ? strigă el din mijlocul vântoasei.

Fiindcă nu primește răspuns, împinge precaut ușa.

Ce vede atunci i se pare cel mai nebunesc de
senzațional miracol pe care l-a trăit vreodată în
toată viața lui de lup.

Simte că-l trec fiori și i se zbârlește părul.

– OH – hâc – OHHH!!! strigă el, mișcat.

Îi curg lacrimi de fericire și nici măcar nu-și dă
seama. Pentru că privește cei mai dragi trei lupi
din lume, ghemuiți confortabil în fața șemineului
în care trosnește focul: mama-lup și doi lupișori
nou-născuți. Mama-lup îi privește cu dragoste. Cei
doi dorm duși.

– Hâc, face din nou tata-lup. Cât de mic –
hâc – poate fi un lupișor!